

Et Skrivebord ligger fuldt af Forretningsbreve, Kvitteringer og Bestillinger midt imellem Tidsskrifter for Hønsavl og Landbrug, og paa en stor Del læser man Navnet, „Snoghøi Hønseri“. Ja saadan er det, thi dette Hus er ikke blot en Idyl. Der ligger nu til at begynde med f. Ex. en Pistol henne paa et Egetræsskab. Ved en naturlig Ideforbindelse tænker man paa den bidske Koster, der modtog En, og Eierindens umskyldende Tone, idet hun sagde: „Ja, jeg er saa ene, jeg maa have Nogen til at forsvare mig.“ Idyllens indre Side er saaledes blot et Hjem for Ensomhed og Arbejde, thi som bekendt boer her en enlig Kvinde, en Præstedatter endnu i sine bedste Aar, der kun ved ringe Hjælp, i Sommer ved Hjælp af en 16aarig Fanøpige, har arbejdet Jorden, en 1½ Td. Land Husmandslod, op til bugnende Frugtbarhed.

Bedriften hviler paa Høns- og Frugtavl, sammen med lidt Agerbrug, og det er denne Treklang, der anslaaet ja gennemhamret af et eneste Par Kvindehænder, tvinger til Lydhørhed og nok fortjener at vække Gjenklang.

Hvad Hønsavlen angaar, drives den ved Udrugningsmaskiner. Tvers over en lille Have eller Gaard, fuld af Jordbær og Nøddebuse, thi Nødder give godt, kommer man til en anden straaetakt Bygning, hvori Maskinerne Side om Side, tildækkede med Tæpper, befinde sig. I et Rum bag ved er Dampkjedelen, der forsyner dem med Varme. Her foregaar Skabelsens „Bliv“. I Skuffer ligge lagvis de hvide Æg, og naar Tidens Fylde kommer, leverer hver sit Kontingent. Morsomst var det at se de Æg, som havde naaet Tidspunktet, hvor det lille Kyllingenæb var ifærd med at gjennempikke Skallen for at befri sig fra sit Fængsel.

Saadanne fortumlede, fugtige smaa Skabninger! Hvor lidt lignede de deres mulige Fremtid, nogle Verdensdamer af italiensk Hønserace, der i lyseglu Ejerdragt koketterede i en nærliggende Hønsgaard. Mærkelige forekom mig ogsaa nogle Haner, en meget varmblodig Art, — forklarede Eierinden — som, maaske opflammet af hines Skjønhed, havde kjæmpet med hinanden paa Livet, saa Brystet blodigt stak frem, aldeles blottet for Fjer. Underlige Kavallerer at se til, der uagtet dette deres mangelfulde Toilet spankede om i latterlig Gravitet, som om intet var iveau. Ja noget var her at se, Kyllinger i enhver Alder og af enhver Race, Ænder ja endog Geder, og den som stod for det Hele var, hvad man maaske af foregaaende Vink kan slutte, ingen werthersk Lotte, Sentimentalitet var ikke hendes Sag. Dvælede man ved den morderiske Side af Bedriften, den idelige Slagtning, afbrød hun En rask med et: „Ja, de kommer misundelsesværdigt let af med Livet, det er mere, end vi Mennesker kan sige.“

Men i levende Live var denne Fugleverden glad. De kaglede og galede, strttede med de deiligste Fjedre, spankede og fløi om imellem Frugttræerne, og imedens de befriede dem for Græs og Ukrudt, vare de som hint Alferige, der, rigtignok ikke paa nogen overnaturlig Maade, gav Jorden den Kraft, der rødmede Kirsebærrene med saa dyb en Farve, fik Grøntsagerne til at svulme, og gav Stikkelsbærrene deres Aroma.

For at gjøre Billedet mere anskueligt: Hønsogaarden var Frugthave og omvendt. Hønsene var selve Arbeidskraften, som idet den, som ovenfor sagt, ernærede sig af Græs og Ukrudt, og derved holdt det nede, paa samme Tid, ved sin spredte Nærværelse, ligeligt gjødede Jorden og gjorde selv sandt Terrain frugtbar.

Forøvrigt var denne Vexelvirkning af Høns- og Frugthave ikke nogen original Idé, thi den saavel som Udrugningsmaskinernes Konstruktion skyldes en mere overlegen kvindelig Intelligents, der her paa Egnen har virket til megen Gavn, men Udførelsen af den, netop paa denne Maade, tyder paa saa megen Energi og Udholdenhed, saa megen Selvhjælpsdrift og Udnyttten af hvert Minut og hver Tomme Jord, at dens Iværksætter med Rette kan føle sig som et Led, et lille Hjul af den uhyre Maskine, som bærer Kulturen frem og ansponer Menneskeheden.

Hun tog imidlertid ikke saa stort paa det, men betragtede det ganske ligefrem som noget, der passede for hende, ja gjorde hende „lykkelig“, fordi det saa ganske var i Overensstemmelse med hendes Natur.